

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0011

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

met alles, wat er in was, aan de vlammen opofferen. En kamer en kleederen werden onder toezigt der gezondheids-politie buiten de stad gebragt en met de noodige voorzorgen verbrand. Sedert dien tijd is het te Petersburg allen honden verboden, dol te worden; in cas van contraventie worden zij beboet en drie jaren lang cellulair opgesloten.

DERDE HOOFDSTUK.

Van de honden en de paarden van den Baron von Münchhausen.

In al deze moeilijke omstandigheden, waaruit ik mij steeds gelukkig, hoewel vaak met levensgevaar redde, waren het steeds de moed en de tegenwoordigheid van geest, die mij zoo vele hinderpalen deden te boven komen. Deze twee hoedanigheden vormen, gelijk een ieder weet, den gelukkigen jager, den gelukkigen soldaat, den gelukkigen zeeman. Doch hij zou een onvoorzigtig en berispelijk jager, admiraal of generaal zijn, die, in ieder voorkomend geval, zich geheel en uitsluitend verliet op zijne tegenwoordigheid van geest en op zijnen moed, zonder de toevlugt te nemen tot listen, tot werktuigen, of andere hulpmiddelen, die den goeden uitslag zijner onderneming kunnen bevorderen of verzekeren. Wat mij betreft, ik behoef een dergelijk verwijt niet te vreezen, want ik

kan, zonder grootspraak, mij beroemen, dat ik steeds als een voorbeeld ben aangehaald zoo wegens de uitstekendheid mijner paarden, honden en wapenen, als uit hoofde van de opmerkelijke schranderheid, welke ik bij het bezigen van dezelve aan den dag leg. Het is mijn plan niet, u bezig te houden met de bijzonderheden mijner stallen, mijner hondenhokken of mijner wapenkamers, gelijk de stal-knechts en de pikeurs gewoon zijn, dit te doen; doch ik kan niet voorbij, u te spreken van twee honden, die zich in mijne dienst zoo buitengemeen hebben onderscheiden, dat ik ze nimmer zal vergeten.

De eene was een patrijshond, zoo onvermoeid, zoo verstandig, zoo voorzigtig, dat men hem niet kon zien, zonder hem mij te benijden. Bij dag en bij nacht was hij goed; des nachts bond ik hem een lantarentje aan zijnen staart en zoo toegerigt jaagde hij even goed als, misschien zelfs beter dan, bij lichtklaren dag.

Kort na mijn huwelijk gaf mijne vrouw haar verlangen te kennen, om eens op de jacht te gaan. Op den daartoe bestemden dag begaven wij ons op weg; ik reed vooruit, om eenig wild te ontdekken en het duurde niet lang, of ik zag mijnen hond stand houden voor eene vlugt van eenige honderden patrijzen. Ik wachtte mijne vrouw op, die mij volgde met mijnen luitenant en een knecht. Ik wachtte lang, doch er kwam niemand opdagen. Ik begon ongerust te worden en keerde terug, toen ik ter halverweg gekomen een klagelijk gekerm hoorde. Het geluid was zeer nabij en evenwel ontdekte ik nergens het spoor van een levend wezen. Ik klom van mijn paard, legde mijn oor tegen den grond en ik vernam niet alleen,

dat het gekerm van onder den grond kwam, maar ik herkende ook de stem mijner vrouw, even als die van mijnen luitenant en van mijn' knecht. Ik ontdekte tevens, niet verre van de plaats, wáár ik mij bevond, de open put eener kolenmijn, en twijfelde er niet langer aan, dat mijne vrouw en hare ongelukkige lotgenooten in de mijn waren bedolven geraakt. Ik reed spoorlags naar het naaste dorp, om de mijnwerkers te roepen, die niet, dan met inspanning van alle krachten er in slaagden, de ongelukkigen uit deze put weder naar boven te brengen; de put was meer dan negentig voeten diep.

Het eerst haalden zij den knecht met zijn paard op, toen den luitenant en diens paard, ten laatste mijne vrouw en na haar zelve haar barbarijsch paardje. Het zonderlingste dezer gebeurtenis was, dat ondanks den verschrikkelijken val, noch menschen noch dieren waren verwond geworden, behoudens eenige onbeduidende kneuzingen, doch zij waren ten prooi geweest aan eenen onbeschrijflijken angst. Zoo als gij kunt begrijpen, aan de jagt werd niet meer gedacht en even als gij, naar ik vermoed, gedurende mijn verhaal mijnen hond geheel hebt vergeten, even zoo zult gij het mij niet ten kwade duiden, dat ik insgelijks na deze verschrikkelijke gebeurtenis niet meer aan hem dacht.

Den volgenden dag moest ik van huis gaan voor dienstzaken, en ik werd gedurende veertien dagen elders opgehouden. Dadelijk na mijne terugkomst vroeg ik naar mijne Diane; doch niemand had zich om haar bekommerd; mijne bedienden meenden, dat zij mij was gevolgd. Ik moest dus vreezen, haar nimmer te zullen wederzien; doch er

her-
nen
niet
put
dat
nijn
aste
met
nge-
de

op,
ouw
ler-
ver-
ren
ne-
bbe-
de
r ik
nebt
lui-
eur-

nst-
ge-
ijne
ijne
oest
er

vloog mij eindelijk eene heerlijke gedachte door het hoofd: misschien, — zeide ik tot mij zelve, — houdt zij nog de wacht bij de patrijzen. Dadelijk begaf ik mij op weg, vervuld van hoop en blijdschap; ik kom op de plaats en wat vond ik? mijnen hond onbewegelijk op dezelfde plek, wáár ik hem, veertien dagen te voren, had gelaten. Diane! riep ik haar toe; dadelijk trok zij zich terug en liet de patrijzen opvliegen, waarvan ik er, met één schot, vijf en twintig doodde. Maar het arme dier had moeite, om naar mij toe te komen; zoo was zij afgemat en uitgehongerd. Ik was verplicht, wilde ik haar te huis hebben, haar voor mij op het paard te nemen, wat ik met het grootste genoegen deed, gelijk ik u wel niet zal behoeven te zeggen. Eenige dagen rust en eene goede verzorging deden haar hare vorige krachten en levendigheid terug erlangen, en het was eerst eenige weken later, dat ik tot de oplossing van een raadsel kwam, hetwelk zonder mijnen hond wel altijd onbegrijpelijk zou zijn gebleven.

Sinds twee dagen maakte ik jacht op eene haas. Mijn hond bragt haar telkens onder het schot, doch het wilde mij nooit lukken haar te treffen. Ik geloof niet aan heksery, daartoe heb ik, in mijn leven, te veel wonderbaarlijke en buitengewone dingen gezien en ondervonden; maar ik beken, dat die ellendige haas mij bijna in de war zou hebben gebragt. Eindelijk kwam ik haar zoo nabij, dat de tromp van mijn geweer haar raakte; zij tuimelde, en wat, mijne heeren denkt gij, dat ik vond? Mijne haas had vier pooten onder aan haar lijf en vier andere boven op haren rug. Zoodra nu haar twee paar onder-pooten vermoeid waren, dan wentelde zij zich om,

even als een geoefende zwemmer, die nu op zijn voorlijf, dan weder op zijnen rug zweemt, en zette het met haar bovenste paar onvermoeide poten, op nieuw in een' zoo snellen loop, dat zij in een ommezien buiten het bereik van mijn schot was.

Sedert deze ontmoeting heb ik nooit weder eene dergelijke haas onder de oogen gehad en met een' anderen hond, dan Diane zou ik haar voorzeker niet magtig zijn geworden. Deze Diane overtrof alle honden van haar ras in zoo hooge mate, dat men mij niet van overdrijving zal kunnen beschuldigen, wanneer ik zeg, dat zij eenig was, indien niet een hazewind, welken ik bezat, haar die eer had betwist. Dit kleine dier was minder merkwaardig door zijn voorkomen, dan door zijne ongelooflijke snelheid. Zoo gij, mijne heeren, haar hadt gezien, gij zoudt haar voorzeker hebben bewonderd en het zou u niet hebben bevreemd, dat ik zooveel van haar hield en dat ik een zoo groot genoeg er in vond, met haar te gaan jagen. Deze hazewindhond liep zoo snel en zoo lang in mijne dienst, dat zij hare poten afsleet tot boven de kniegewrichten en dat ik haar in hare oude dagen nog met voordeel bezigde in hoedanigheid van dashond, om konijnen met haar te vangen.

Toen dit merkwaardige dier nog hazewindhond was, — het was eene teef, — joeg zij eene haas op, die mij toescheen buitengewoon dik te zijn. Mijn hond moest jongen werpen en het ging mij aan 't hart, te zien, hoe zij zich inspande, om even snel te loopen, als zij anders gewoon was. Eensklaps hoor ik een verward gejang, alsof het van een' geheelen troep honden afkomstig was, doch

zeer zwak en onzeker, zoo dat ik niet wist van wáár het kwam. Ik ging voort in de rigting van het geluid en toen ik de plaats naderde, zag ik een schouwspel zoo verrassend, als de wereld er wel nooit één heeft opgeleverd en geen tweede zal opleveren. De haas, of liever de moer-haas, want het was een wijffe, had gedurende het loopen jongen geworpen; mijne Cora had hetzelfde gedaan en er waren juist zoo vele kleine hazen, als kleine honden geboren. Uit instinct waren de eersten op de vlugt gegaan, en insgelijks uit instinct hadden de laatsten hen niet alleen vervolgd, maar zelfs gevangen, in voege dat ik mijne jacht, welke ik met éénen hond en ééne haas had begonnen, eindigde met zes honden en zes hazen.

Bij het herdenken aan dezen bewonderenswaardigen hond kan ik mij niet weerhouden, ook melding te maken van een uitmuntend litthausch paard, een dier van onberekenbare waarde. Ik kwam door een toeval in het bezit van hetzelfde, hetwelk mij de gelegenheid verschafte, mijne bekwaamheid van ruiter op eene roemrijke wijze te toonen. Ik bevond mij op een der goederen van den graaf Przo-booski in Litthauen, en was in de salon gebleven, om met de dames thee te drinken, terwijl de heeren naar het voorplein waren gegaan, om een jong paard, van zuiver ras, in oogenschouw te nemen, hetwelk onlangs uit de stoeterij was aangekomen. Eensklaps hoorden wij een angstgeschreeuw. Ik spoedde mij, den stoep af naar buiten en vond het paard zoo woedend, dat niemand het durfde naderen en veel minder nog bestijgen. De beste ridders bleven onbewegelijk en wisten niet, wat te doen en de ontsteltenis teekende zich op aller gelaat, toen ik mij

met een' enkelen sprong op den rug van het paard wierp. Ik overrompelde het en zette het door deze onversaagdheid dadelijk mat, en mijne bekwaamheid in de paardrijdkunst stelde mij in staat, het te bedwingen en mak en gehoorzaam te maken. Ten einde de dames gerust te stellen, deed ik mijn beest door het venster in de zaal springen; maakte onderscheiden toeren in de pas, den draf en den galop en, ten besluite plaatste ik mij op de tafel, op welke ik de meest elegante evolutien der hoogere rijdschool ten uitvoer bragt, al hetwelk het gezelschap zeer vermaakte. Mijn beestje liet zich zoo goed besturen, dat het geen glas en geen theekopje brak. Deze geschiedenis bezorgde mij de genegenheid der dames en ook die van den graaf in zoo hooge mate, dat hij mij met zijne gewone heuschheid verzocht, dit jonge paard wel te willen aannemen, om mij tot de overwinning te voeren in den op handen zijnden veldtogt tegen de Turken, die stond geopend te worden onder het opperbevel van den graaf Münich.

VIERDE HOOFDSTUK.

Avonturen van den Baron von Münchhausen in den oorlog tegen de Turken.

Inderdaad, het zou moeilijk zijn geweest, mij een aangener geschenk, dan dit te geven; daar ik mij van